

# Ondrej Kovác-Kohn Születésnap Ünnepségen



A felvétel valamilyen születésnap alkalmából készült Érsekújvárbán, valamikor 1996--1998 között. Balról az első a nővérem, Braunfeld Erzsí, mellette áll a másik nővérem, Rujder Zsuzsi. Zsuzsi mellett vagyok én. Balról a negyedik, a kalapban az én férjem [Ondrej Kovác-Kohn]. Jobbról, piros ruhában van a lányom, Marika [Mária Kovácová-Kohnová]. Mellette áll a sógorom, Rujder Martin. Két nővérem van. Az idősebbik, Erzsí 1921-ben született, Csúzon. Erzsí nagyon jó gyermek volt, szorgalmas. Szeretett varrni, ki is tanulta Érsekújvárbán a varrást és Budapesten a szabást. A magyarok alatt ment férjhez, Gleizner Bélához. Kürtön laktak. Mikor a férje munkaszolgálatos lett, volt neki születe, de sajnos meghalt a gyereke, mert az egy vesegörccsös szülés volt. Vagy megmentik az anyát, vagy a gyereket. Amikor deportáltak bennünket, már nem volt családja. Meghalt a komáromi kórházban. A háború után visszament Kürtre, megörökölte a férje házáat, mert senki a családból nem jött vissza. Amikor egy kicsit összeszedte magát, nyitott ott egy üzletet. Nem tudom, mennyi idő után férjhez ment Braunfeld Sándorhoz. Egy gyermeke született, Tibor. Erzsí a tejcsarnokban dolgozott. Zsuzsi, a másik nővérem 1924-ben született. Nagyon jó gyermek volt, talán ő volt hármunk közül a legjobb. Mikor az iskolába mentünk, mindig métáztunk. Én jártam korcsolyázni is. Összejöttünk mint gyermekek. Játszottunk, szórakoztunk egymással. Mindenkinek megvolt a saját korosztálya. A nővérem, Erzsí azt szokta mondogatni: 'Kicsinyek, tessék félre menni tőlünk. Mi nagyok vagyunk, ti meg kicsinyek! Persze kíváncsiak vagytok, hogy mit beszélnek a nagyobb lányok!' Nagyon, nagyon szép gyermekkor volt, ha így most idézem. Hát igen, csak aztán jöttek a szomorú dolgok.